

Algemene Beschouwingen Stichting Een en Ander, 19 en 20 mei 2007

Hotel Du Parc, Oostende

Aanwezig: Gert Jan Verhoog (voorzitter), Leendert de Lange (vice-voorzitter), Gerhard van Roon (penningmeester), Lars Kuipers (secretaris)

Afwezig (m.k.): Juriaan Simonis (lid)

Opening

De voorzitter heet de aanwezigen welkom en opent, onder het genot van een ‘taartje met slagroom’, de vergadering met een stemming vers van Paul van Ostaijen, getiteld ‘Marc groet ’s morgens de dingen’.

Dag ventje met de fiets op de vaas met de bloem ploem ploem

dag stoel naast de tafel

dag brood op de tafel

dag visserke-vis met de pijp

en dag visserke-vis met de pet

pet en pijp

van het visserke-vis

goeiendag

Daa-ag vis

dag lieve vis

dag klein visselij mijn.

De voorzitter zegt de secretaris dank voor het voorbereiden van de bijeenkomst. Hij benadrukt het belang van deze beschouwingen, bestemd om de rijke gedachtenwisseling van 2005 en 2006 tot een – voorlopig – goed einde te brengen. In augustus 2008 bestaat de stichting vijf jaar, en het ware nastrevenswaardig de tweede cyclus van vijf jaar in te gaan met een richting waarmee de stichting voor de dag komen kan.

Om redenen waaromtrent binnen de context van dit verslag geen volledige openheid kan worden verschaft, kan het lid deze beschouwingen niet bijwonen. Het bestuur betreurt dit zeer. Omdat het principe van collegiaal bestuur wordt gehuldigd, zullen alle ter vergadering te nemen besluiten na de bijeenkomst aan het lid worden voorgelegd.

Het eerste te nemen besluit heeft betrekking op het lid. Niettegenstaande zijn voortdurend inspirerende bijdrage, heeft het lid binnen het bestuur geen nader omschreven functie. De voorzitter brengt daarom in het voorstel het lid aan te wijzen als woordvoerder van het bestuur, zulks te effectueren met instemming van het lid zelf. De overige bestuursleden stemmen gaarne in met dit voorstel, zeker ook omdat het lid in een professioneel verleden overtuigend heeft bewezen tegenover de Grote Pers niet om een woordje verlegen te zitten.

Mededelingen

De vice-voorzitter geeft aan dat het ‘woekeren en zoeken’ is om te komen tot een datum waarop het curatorium van de Gonsalvesprijs en het bestuur het geplande werkdiner kunnen houden, tijdens welk zal worden stilgestaan bij de eerstvolgende

uitreiking van de prijs in december. De bijeenkomst, aanvankelijk gepland in maart en daarna in juni, zal nu waarschijnlijk eerst kunnen plaatsvinden in begin september. Tijdens het werkdiner zal tevens een voortvarende start moeten worden gemaakt met de acties die leiden tot de carroussel van nominatie, publiciteit, juryberaadselingen en cumulerende in een uitreiking op 3 december.

In een eerste bijeenkomst van het comité van uitvoering gingen de gedachten uit naar een gerichtere wijze van nomineren dan bij de eerste editie, waarbij de leden van het curatorium een actievere rol wordt toegekend. Nominatie zal volgens het voorstel van het comité van uitvoering plaatsvinden op grond van een onderscheidend project op een van de volgende thema's:

- burgerparticipatie
- forensische opsporing
- kwaliteit van de opsporing

Dit voorstel zal aan de voorzitters van jury en curatorium worden voorgelegd.

De locatie van uitreiking zal niet opnieuw het Uitgevershuis van Kluwer aan het Plein te Den Haag kunnen zijn.

De vice-voorzitter geeft aan voor de zomervakantie duidelijkheid te verwachten over de bereidheid van enige grote sponsors uit 2005 om ook in 2007 de uitreiking financieel weer mogelijk te maken; hij doelt met name op het uitgeversconcern Kluwer en het ministerie van Justitie.

De voorzitter meldt dat hij – voortvarend inspeland op een bij zijn verstek door het bestuur genomen besluit – een kandidaat heeft benaderd met het verzoek om te willen toetreden tot het bestuur. Ook de penningmeester heeft een kandidaat op het oog met een brede (culturele) belangstelling en voor het bestuur en de stichting interessante connecties.

Het bestuur reageert instemmend. Afwachten is nu of de beoogde kandidaten het bestuurslidmaatschap van de stichting erkennen als een mogelijkheid het muisgrijze palet van hun respectieve levens van enige kleur te voorzien.

De voorzitter meldt voorts dat hij zich vrij heeft gevoeld de burgemeester van Den Haag een uitdraai te doen toekomen van de algemene beschouwingen van 2006, voor zover deze een te publiceren essay betreffen. De dialoog over de door het lid zo raak geformuleerde tien stellingen is immers door het bestuur vastgesteld en op de website gepubliceerd; daarmee gaat het om openbare informatie. De voorzitter heeft tot zijn genoegen kunnen vaststellen dat de door het bestuur geopperde gedachten de ontvanger pakken en bezielen.

Verslag 22-2-2007

Naar aanleiding van het verslag meldt de penningmeester dat de Rabobank de toegezegde donaties voor 2006 en 2007 inmiddels heeft overgemaakt. De voorzitter mompelt, voor de directie omgeving juist hoorbaar, dat daarmee 'het diner weer is gedekt'.

De penningmeester meldt dat de jaarstukken van de stichting voor een goedkeurende

accountantsverklaring zijn doorgeleid naar het Rijnsburgse kantoor Kwast, Faas & Slobbe. Dit bureau is bereid gevonden daarvoor een schappelijke prijs te berekenen. Naar aanleiding van de verslaglegging omtrent vermeend archaisch taalgebruik door de stichting en de daaraan gekoppelde mededeling dat dit blijkbaar nog geen donateurs heeft afgeschrikt, meldt de penningmeester dat er zich nadien nog een donateur heeft gemeld.

De secretaris vraagt de penningmeester hem de jaarstukken in PDF-formaat snel te doen toekomen, zodat deze met voortvarendheid aan de openbaarheid kunnen worden prijsgegeven via de website.

De voorzitter staat even stil bij de gemaakte afspraken over het huishoudelijk reglement. Nu het lid/woordvoerder door omstandigheden afwezig is, stelt hij voor het lid uit te nodigen het daarnaar te leiden dat de stichting nog voor het vijfjarig bestaan – in augustus 2008 – dit reglement kan vaststellen. Overigens heeft het bestuur niet de indruk dat het verstek van het lid op enige wijze kan worden gerelateerd aan de eerder gemaakte afspraken op dit punt.

De voorzitter staat voorts even stil bij de participatie van de stichting in de besprekingen van de ‘Groep Schinkelshoek’. Een eerste, prettige bijeenkomst heeft plaatsgehad in maar jongstleden in tegenwoordigheid van de voorzitter en de penningmeester van de stichting.

Het gesprek in de ‘Groep Schinkelshoek’ heeft een vrijblijvend karakter; het hoeft niet te leiden tot een conclusie of, zoals dat tegenwoordig zo mooi heet, een ‘deliverable’.

Deelnemers aan het gesprek zijn naast de voorzitter en de penningmeester CDA-parlementariër Jan Schinkelshoek, de heer Bouma, voormalig voorzitter van de Edmund Burke Stichting en Jeanne Elisabeth Nijman, medewerker van het wetenschappelijk bureau van het CDA.

Aan het eind van de eerste bijeenkomst heeft Schinkelshoek de aanwezigen gevraagd na te denken welke waarden we kunnen putten uit het verleden van Nederland en wat dat kan zeggen over de toekomst. Met dit geestelijk huiswerk bereiden voorzitter en penningmeester zich voor op een vervolgbijeenkomst. De verwachting bestaat dat de stichting met deelname aan dit debat zijn voordeel kan doen,

Naar aanleiding van het besluit om de algemene beschouwingen 2008 te doen plaatsvinden in Duitsland, brengt de voorzitter onder de aandacht dat hij de Nederlanden beschouwt als het werkterrein van de stichting, en dan in ruime zin, dat wil zeggen in zuidwestelijke richting tot aan Kales, door sommigen tegenwoordig Calais genoemd. De voorzitter kan in dat verband weliswaar billijken dat het bestuur een keer Duitsland tot decor van de algemene beschouwingen kiest, maar hecht dan wel aan een bestemming die het bestuur verbindt met het werkgebied. Hij stelt voor om voor de volgende vergadering een concrete bestemming uit te kiezen en meent zelf, dat het Duitssprekende gedeelte van Luxemburg een aantrekkelijke en voor de hand liggende plaats wezen zou. Als alternatief oppert hij Trier.

De secretaris hecht eraan op te merken dat nergens anders dan in het hoofd van de voorzitter de voorkeur voor de Nederlanden als werkterrein zulke vaste vorm heeft. Statutair is vastgelegd dat de Europese Unie en Koningsbergen als zodanig gelden. De voorzitter benadrukt dat zijn intentie is af te tasten of de bestemming Duitsland ruim kan worden geïnterpreteerd als ‘Duitssprekend gebied’.

De penningmeester merkt op dat een der beoogde bestuursleden via de persoon van zijn vader toegang heeft tot een keur aan pied à terres in Frankrijk, waaronder eentje in Montmartre.

De overige bestuursleden moeten dit nieuwe perspectief even verwerken, in de wetenschap dat dit beoogd bestuurslid nog geen weet heeft van het feit dat het beoogd wordt. De voorzitter, het eerst weer bij zijn positieven, refereert aan enige gebeurtenissen in de Frans-Duitse oorlog van 1870-1871 rond het Noordfranse Sedan en Versailles, en vraagt zich naar aanleiding daarvan af of ook Parijs tot het Duitssprekende gebied kan worden gerekend.

Na deze vele 'naar-aanleiding-vans' wordt het verslag vastgesteld.

Een missie voor de stichting?

Naar aanleiding van het voorbereidend stuk van de secretaris stelt de voorzitter dat de stichting zich op een driesprong bevindt. Als wordt gevraagd naar een mogelijke missie zijn er drie keuzes denkbaar. De eerste – een stichting 'light' – kan het zonder missie stellen en dient als paraplu voor een diversiteit aan activiteiten die niet zo nodig onder een noemer hoeven te worden geschaard. Een stichting met een waarlijke missie, aan de andere kant, zal zich in de keuze van activiteiten ook moeten richten naar die missie. Daar tussenin ligt een middelzware variant, waarbij in ieder geval in ruime termen duidelijk wordt verwoord wat de stichting drijft en bindt.

De penningmeester, op wiens initiatief de discussie wordt gevoerd, geeft aan dat hij zelf nooit het woord missie heeft gebruikt, maar dat hij wel het gemis voelt aan een credo dat als 'raison d'être' kan gelden. Daarbij kan de penningmeester wel duiden wat hij persoonlijk belangrijk vindt, maar gelet op het tot op heden met succes gepraktiseerde uitgangspunt van collegiaal bestuur hecht hij eraan dat dit credo er een is dat het bestuur als geheel onderschrijft.

De zware variant heeft de penningmeester bij het stellen van zijn vraag niet voor ogen gestaan.

De vice-voorzitter deelt de behoefte aan een formulering die adequaat verwoordt wat de stichting nu samen brengt, anders dan het toevallige verband tussen bestuurders. Hij stelt daarbij dat de missionaire vraag van 2007 niet moet worden verward met de discussie over het essay die in 2006 is gevoerd. Het publiceren van een essay zou een activiteit kunnen zijn van de stichting; het verheffen tot missie van de stellingen die ten grondslag liggen aan dat essay zou van de stichting licht een soortement pressiegroep kunnen maken.

De voorzitter onderschrijft dit punt. Een essay kan een waarde in zichzelf hebben, een publicatie zijn van de stichting, maar zou als leest voor een missie of credo zijns inziens te smal zijn.

De secretaris, auteur van het voorbereidende stuk, onderschrijft de eerdere reacties en zegt dat hem tijdens het schrijven van het stuk precies hetzelfde gevoel beving.

Nu het nooit gepubliceerde essay eenmaal over de tong is gegaan, grijpt de voorzitter de gelegenheid aan om de bestuursleden te vragen zich uit te spreken over de vraag wat er moet gebeuren met de 'Tien van Simonis', zoals de stellingen die ten grondslag hebben gelegen aan de algemene beschouwingen 2006 inmiddels over de tong gaan.

Het bestuur besluit dat secretaris en lid in samenspraak met de penningmeester de stellingen zullen omwerken tot een publicabele vorm, en daarbij in de

najaarsvergadering een voorstel zullen doen voor het te verkiezen medium (site, cahier, opinieblad).

De vice-voorzitter meent dat het essay geen doel in zichzelf is en constateert met genoegen dat het ook in ongepubliceerde vorm al menigeen tot inspiratie dient; niet in de laatste plaats hemzelf in zijn rol als schepen van een Hollandse Badplaats, een rol die hij vervult in een geest van 'dynamisch conservatisme'.

Het bestuur besluit nu eerst een ommetje te gaan maken.

Na een verfrissende wandeling langs het havenfront heropent de voorzitter de vergadering. Hij stelt voor te komen tot een aantal bouwstenen voor een credo. Het in het bestek van deze vergadering aansturen op een exacte formulering bergt volgens hem het risico in zich op tijdrovende haarkloverij.

In het bestek van dit verslag, en refererend aan de besprekingen in 2005 en 2006, wordt een bondige opsomming gedaan van de gemaakte opmerkingen:

- 'behoud het goede' is een bruikbaar uitgangspunt, maar de stichting wil geen behoudzucht ademen.
- de aantrekkingskracht van een kreet als 'behoud het goede' schuilt hem in het karakter van een appel, een oproep; het ware mooi als ook een credo voor de stichting iets dergelijks zou uitstralen.
- niet vernieuwen om het vernieuwen, niet behouden om het behouden. Vernieuwing dient te geschieden in het bewustzijn van de eigen traditie; deze biedt richting en vastigheid.
- vertrouwen als grondslag voor maatschappelijke ordening.
- zelfkennis en reflectie zijn in dit verband belangrijke waarden.

Na deze formulering van enige bondige uitgangspunten ontspint zich een discussie over de vraag welke vorm de maatschappelijke binding van het individu heden ten dage aanneemt. Deze binding krijgt vaak een individueel karakter, is niet meer gebaseerd op binding aan een stroming maar op een palet aan persoonlijke voorkeuren. Ook hieraan is enig hedonisme niet vreemd; goed doe je niet alleen voor de ander, maar ook voor jezelf. In dit verband rijst de vraag waar de echte empathie, onbaatzuchtigheid – en het algemeen belang – nog vindbaar zijn.

Het gesprek komt op de dodo als icoon voor de stichting. In die keuze ligt een krachtige relatie met alle eerder gemaakte opmerkingen. De dodo staat symbool voor een onvoorzien gevolg van een (complex van) beslissing(en). Eer men er erg in heeft, is het kwaad geschied.

De voorzitter wijst op het raffinement van staat en markt om mensen in slaap te sussen met een complex aan argumenten en positieve prikkels; het individu is hiertegen weerloos.

Enige opmerkingen worden gewijd aan het verschijnsel van de schaalvergroting als symptoom van de verwijdering tussen burger en bestuur. Vaak wordt de noodzaak van schaalvergroting verdedigd door te wijzen op 'kwaliteit' die op geen andere wijze te

waarborgen zou zijn. Echter: als kwaliteit, zoals vaak gebeurt, wordt gedefinieerd in termen van uniformiteit en meetbaarheid, organiseert schaalvergroting enkel de verwijdering. Beslissingen, mensen betreffende, moeten op menselijk niveau worden genomen.

De naar kwaliteit/uniformiteit strevende overheid bergt sterke zelfverdedigingsmechanismen in zich. Bijvoorbeeld: bijna iedere ondernemer die zich in de politiek waagt, wordt binnen de kortste keren slachtoffer van beslissingen in zijn/haar ondernemend verleden.

Resumerend zijn er de volgende hoofdlijnen voor een credo:

- behoud het goede
- vertrouwen
- de verweesde samenleving
- het algemeen belang

Naar aanleiding van de discussie besluit het bestuur dat het de moeite loont de discussie over het credo voort te zetten. Als er een credo te vinden valt dat zeggingskracht heeft en waarin het voltallig bestuur zich herkent, is de stichting daarmee zeker gebaat. De zoektocht naar zo'n credo zal de komende periode geschieden; het concept van dit verslag en de mogelijkheden van elektronische post bieden daartoe volop mogelijkheden. Tijdens de volgende bestuursvergadering kan dan een concept worden geagendeerd waarover het bestuur een besluit kan nemen.

De voorzitter neemt een voorschot en bezigt het woord 'voos'. Dit roept enige vraagtekens op. De voorzitter zal zijn gedachten aangaande de redactie in de komende e-mailwisseling nader verwoorden.

Activiteiten

De voorzitter stelt voor de activiteiten waarover het bestuur heden besluit op te nemen in een activiteitenagenda. Deze kan simpel worden opgezet, voortbordurend op de reeds aanwezige matrix/meerjarenplan.

Om te beginnen staat het bestuur stil bij het aangepaste voorstel voor de Schone Schijnwerper. De secretaris heeft het voorstel aangepast naar aanleiding van de in de bestuursvergadering van februari gemaakte opmerkingen. Het voorstel is nu om onder deze titel een aantal columns te publiceren op de website, zodat het scala van activiteiten van de stichting een breed spectrum omvat. Publicatie op de website van de stichting maakt eveneens zichtbaar dat de stichting zich om de actualiteit bekommert. De penningmeester vindt het aangepaste voorstel leuk en van belang voor de website; hij dringt aan op bestuurlijke afstemming voor publicatie.

De vice-voorzitter stemt graag in. Hij vraagt zich af of ook derden kunnen publiceren. Het bestuur besluit dat dit vooralsnog niet de bedoeling is.

De voorzitter stemt in met het voorstel, maar wijst op het belang van attendering. Dit kan via de op te zetten digitale nieuwsbrief; deze heeft door de Schone Schijnwerper in deze vorm ook meer kans van slagen.

Het bestuur buigt zich over de tweede geestesvrucht van de secretaris; het plan voor een

Landelijke Immobieltjesdag, die moet wijzen op de schaduwzijde van de mobiele telefonie.

De penningmeester vindt het voorstel charmant, maar vindt het wel iets 'hyperigs' hebben, waarvan de vraag is of het niet op gespannen voet staat met de bezinning die de stichting zegt voor te staan. De plek waarop de voorgestelde manifestatie zich zou moeten voordoen – het Plein – heeft hier iets mee te maken.

De voorzitter merkt op dat, wil een actie enige aandacht genereren, bij voorkeur wel een plek moet worden gevonden waar een en ander in het oog loopt. Schiermonnikoog zou ook kunnen.

De vice-voorzitter vraagt zich af of hij zich met droge ogen aan de Immobieltjesdag kan verbinden. Van dag tot dag ervaart hij de zegeningen van de telecommunicatie, door zijn werk is hij eraan gebonden. Als storend ervaart hij juist de vele kletspraat.

De secretaris, daarin gesteund door de voorzitter, merkt op dat het hem er om te doen is dat de mobiele telefoon de bezitter vogelvrij verklaart. Hij of zij kan altijd en overal worden gevonden door iedereen; tijd die vroeger van jou was, is ineens van iedereen geworden. Daarnaast raken mensen het vermogen kwijt om te improviseren; immers, de oplossing voor elk probleem zit in de broekzak.

De secretaris ziet mogelijkheden om het voorstel op een aantal punten aan te passen, daarbij rekening houdend met de gevoelens van de bestuursleden. Het bestuur suggereert onder meer een koppeling van de actie aan praktische tips om de informatiestress te beperken, eventueel te koppelen aan een website.

De voorzitter suggereert nog de mogelijkheid om de reikwijdte van de actie te verbreden naar de e-mail, die hij als een terreur ervaart. De secretaris zal ook dit in overweging nemen, het voorstel aanpassen en het opnieuw in het bestuur brengen.

De voorzitter ligt het plan toe voor het instellen van een poëzieprijs. Richtsnoer zou het credo van de stichting moeten zijn. Het idee is er een van open inschrijving. In de loop van het komend najaar zou het bestuur dan een besluit kunnen nemen over het winnende vers. De prijs zou bijvoorbeeld een weekeinde uit voor twee kunnen zijn; in het prijzengeweld is geen bedrag hoog genoeg. De stichting zou het winnende gedicht kunnen opnemen in de jaarlijkse kerstkaart.

Hij stelt voor de prijs uit te reiken in 2007 en 2008.

De vice-voorzitter wil het voorstel graag een kans geven. Hij heeft een schoonvader die zich in met graagte en persistent in het wedstrijdgewoel stort, 'een hele wereld', aldus de vice-voorzitter, 'waar ik geen weet van heb'. De voorzitter wijst erop dat er in het periodiek 'De Poëziekrant' maandelijks een rubriek is die dergelijke prijsvragen graag opneemt. De vice-voorzitter oppert de mogelijkheid het winnende gedicht te laten publiceren op een prominente plek, bijvoorbeeld aan bushokje bij Amsterdam CS. De secretaris twijfelt. Een poëzieprijs lijkt hem een vrij indirecte manier om de doelen van de stichting te positioneren. Een hamburgerketen die geen hamburgers bakt maar er wel gedichten over doet verschijnen zal zijns inziens weinig succes oogsten. Een combinatie met een feitelijke activiteit van de stichting zou de kans van slagen volgens hem vergroten.

De voorzitter oppert de mogelijkheid om bijvoorbeeld de eerder geopperde ode aan de loketbediende aan de poëzieprijs te verbinden. De prijsuitreiking kan dan plaatsvinden op het moment dat een feitelijke ode plaatsvindt. De secretaris zwicht voor dit

aantrekkelijke concept.

Wat verder ter tafel komt

De voorzitter benadrukt dat het welslagen van de toekomstige activiteiten van de stichting direct afhangt van een goed adressenbestand. De conceptie hiervan is inmiddels door de penningmeester in gang gezet.

De voorzitter stelt voor de nadere gedachtenvorming over de werving van donateurs voort te zetten als de discussie over een credo voor de stichting tot afronding is gekomen. Het bestuur stemt hiermede in.

Bij het ontbreken van een stemmig vers dat moet dienen tot sluiting ter vergadering verdaagt de voorzitter de vergadering tot een later moment, en ontslaat de secretaris tot dit moment van zijn notulerende verplichtingen.

Rondvraag

Om praktische redenen vindt de rondvraag 's anderendaags plaats in de tuin van hoeveboerderij 't Kruishof, onder de rook van het Internationaal Vliegveld Oostende-Brugge.

De penningmeester brengt onder de aandacht dat hem bij de toerit naar Oostende bij herhaling is opgevallen dat een bumpersticker van de stichting op de auto van de voorzitter ontbreekt. Hij grijpt de rondvraag aan om te sonderen naar overwegingen dienaangaande.

De voorzitter heeft dit punt voorvoeld en een en ander voorbesproken met de vice-voorzitter, wiens Citroën eveneens een zichtbaar verband met de stichting ontbeert. De voorzitter meldt dat beide wagens op naam staan van de echtgenotes, en dat de bestuursleden dus in dit verband niet geheel handelingsbekwaam zijn. De voorzitter stelt echter voor dat hij en de vice-voorzitter het beplakken van beide wagens met een sticker bij de eigenaressen zullen bepleiten.

De vice-voorzitter voegt daaraan ter rechtvaardiging toe wel zijn minicontainer – rechtens eigendom van de gemeente Noordwijk – met een sticker te hebben beplakt. De beantwoording van voorzitter en vice-voorzitter inspireert de secretaris tot een listige vraag. Hem is opgevallen dat de echtgenote van de penningmeester inmiddels beschikt over een Volvo, uiterlijk bijna identiek aan die van de penningmeester. Is deze wel voorzien van een sticker?

De penningmeester laat zich niet uit het evenwicht slaan. Ook deze wagen is bestickerd, meldt hij zelfverzekerd, en wel op initiatief van de echtgenote, op wier naam het voertuig staat.

Geconfronteerd met deze 'power move' ziet de voorzitter zich genoodzaakt toe te zeggen dat hij en de vice-voorzitter 'met kracht' bij hun echtvriendinnen de plaatsing van een bumpersticker op beide respectieve auto's zullen bepleiten.

De penningmeester, vooreerst tevreden, sluit de vergadering met de voordracht van enige strofen uit het poem 'Sous les ponts de Paris' van Paul van Ostaijen.

*Van alle plaatsen waar Gij uitgestald zijt
over de bezette stad schrijdt Uw triestigheid*

*Men heeft U aan alle hoeken opgehangen
om in een offerblok senten te vangen*

*Nog hebt Gij de kommunie met het volk gevonden
Het steekt zijn armen in uw warme wonden*

*Wij steken ons handen in Uw wonden doof
en blind zijn wij in ongeloof*

*Priesters en papen hebben Uw Kadaver geschonden
geleerd te geloven ons tastende handen Uw wonden*

*Men heeft U kerken gebouwd
van de wanden zeikt het zilver en goud*

*Ons geloof is zo klein en zo mat
als voor uw beelden de dansende vlam*